

Trøsken Idrettslag

1945 – 1995

50 år

Jubileumshefte

Trøsken Idrettslag - 50 år

av Tore Sverresen

Laget vårt er 50 år. Utrolig, men sant! Det ble til på Trøskebingen i 1945 som følge av noen ivrige ungdommer som gjerne ville drive idrett.

I løpet av dette tidsrommet har det skjedd mye. Man startet med fotball og håndball, og snart kom også friidrett og ski med. Men etterhvert var det orientering og ski som skulle bli hovedidrettsgrenene. Plasseringen av Harehjellhytta i det store Kjerringåsområdet gjorde sitt til at disse idrettsgrenene skulle få grobunn.

I desember i fjor ble det nedsatt en jubileumskomiteé bestående av: Einar Høstbjør (formann), Ansten Agnalt, Gerd Amundsen, Bodil Berby og Tore Sverresen.

Det ble tidlig klart at vi burde dele jubileumsfeiringa i to deler. Et familiearrangement som avholdes på Harehjellhytta torsdag 25. mai (Kristi Himmelfartsdag), og en jubileumsfest for de voksne som avholdes på Skytterhuset ved Bjørnland lørdag 10. juni. Det ble også bestemt at det skulle gis ut et jubileumshefte. I tillegg har langrennsgruppa og orienteringsgruppa tatt del i jubiléet ved å arrangere henholdsvis kretsmesterskapet i langrenn, klassisk og fristil, og jubileumsløp fra Agnalt skole 1. mai. Ganske mange medlemmer har vært og er i arbeid med jubiléet, og jeg retter en stor takk til alle disse som sørger for at jubiléet blir markert på en verdig måte.

Som lagets leder i jubileumsåret, vil jeg til slutt også rette en stor takk til alle som har gjort og som gjør en stor innsats for Trøsken Idrettslag. Gratulerer med jubiléet og lykke til videre

Jubileumsheftet

Allerede på det første møtet i jubileumskomiteéen ble det bestemt at en av markeringene i forbindelse med jubiléet skulle være utgivelsen av et jubileumshefte.

Jubileumsheftekomiteéen startet sitt arbeide i januar i år. Tiden var knapp så det ble tidlig klart at vi burde ha flere til å hjelpe oss med å skrive. Vi er meget glade og takknemlige for at Bodil Berby, Kjell Amundsen og Svein Norvald kunne hjelpe oss.

Det er ikke lett å gi et fullstendig bilde og en dekkende beskrivelse fra de forskjellige tidsfaser og de mange aktiviteter fra lagets første femti år. Vi har prøvd å legge vekt på stoff som gir et riktig bilde av laget og som er av forventet interesse for leserne.

Enkelte sentrale personer er i heftet nevnt ved navn, men det er mange flere som kunne fortjent en hederlig omtale. Det vil alltid være problemer med å finne rettferdige valg, og de personer som er tatt med, er enten slike som helt spesielt har utmerket seg på en eller annen måte, eller slike som naturlig faller inn i stoffets sammenheng.

Vi er også glade for at det i medlemmenes rekke fortsatt er personer som er av lagets stiftere og som har tatt del i lagets første år. Disse medlemmene har i stor grad bidratt med å gi et riktig bilde fra den første tiden. Vi takker disse og de mange andre som på forskjellige måter har hjulpet til under arbeidet med jubileumsheftet.

Med ønske om at heftet kan bidra til en god jubileumsmarkering, gratulerer vi Trøsken Idrettslag!

Trøsken, mai 1995

Vidar Nordli Gerd Amundsen

Reidar Stang Reidun Andersen

Tore Sverresen

Slik begynte det ---

av Reidar Stang

At det bodde ei jente i Agnalt som het Magnhild, var indirekte årsaken til at det ble dannet et ordentlig idrettslag på Trøsken. Det hadde seg nemlig slik at unge hr. Willy Olsen fra Råde tapte sitt hjerte til denne jenta og ble en del av Trøsken-miljøet.

Magnhild og Willy O. Granheim

Willy hadde vært med i idrettslaget i hjembygda, og han var den eneste blant ungdommen her som hadde noe greie på organisering, forteller de som var med fra starten. Uten ham hadde det ikke blitt noe lag. Han motiverte de unge og dro igang alt det

formelle rundt stiftelsen av laget.

Trøsken hadde i lange tider vært samlingsplass for ungdom fra nordre Tune og tilreisende fra Skiptvet, Svinndal, Varteig og Råde. Noen kom landeveien og noen med båt. På lørdagene ble det spilt opp til dans - som regel med trekkspill, og som regel på selve Trøskeholmen. Men noen ganger kom de seg opp på Trøskebingen, - et brakklagt jorde som ligger på toppen av den høye åsen rett opp for veikrysset ved Trøsken. I forkant her hadde man et praktfullt utsyn over hele Trøsken, Vestvannet og deler av Minge vannet. Her oppe ble også en del St.Hans-kvelder feiret.

Både på Trøskeholmen (plassen der Nordli's kiosk senere kom) og oppe på Trøskebingen ble det på tampen av krigen sparket en del løkkefotball. Etter at krigen var slutt, ble det mer aktivitet her, både med fotballen og med trekkspillet. Ungdommen hadde fått sin vitalitet tilbake og hadde behov for å vise glede og få utløp for den nye energi og optimisme i en ny tid. Mange steder ble det dannet nye idrettslag. En god del av disse "fredslagene" fikk ganske korte liv, - men det som ble født på Trøsken, ble værende.

Stiftelsesmøtet ble holdt søndag 12.juni 1945 og pionerene samlet seg naturlig nok oppe på "bingen". Idrettslaget ble denne dagen stiftet på ærverdig vis under åpen himmel. Omkring 30 mennesker var tilstede, og de valgte Willy Olsen granheim til formann. Nestformann ble Johannes Nordli,

sekretær Erling Torsknæs, kasserer Olaf Nordli og styremedlemmer Asbjørn Stang og Gulbrand Minge.

Hva skulle så laget hete? Det kom flere forslag, men navnet ble ikke bestemt denne dagen. På et senere møte ble man enige om: **Trøsken idrettslag**. Idrettsgrenene var det ingen tvil om: Håndball for jentene. Fotball for guttene. Fotball var tidens store idrettsgren - med nærliggende inspirasjon fra Sarpsborg og Fredrikstad. Men et av de første arrangementene det nye idrettslaget tok seg av, var likevel noe helt annet: **Fredsmarsjen i september 1945**. Den fikk svært god oppslutning blant både unge og eldre. Start og mål var rett på sørsida av Trøskenbrua, og vendepunktet var Sære, tilsammen 1 mil, som måtte gåes under en bestemt maksimaltid.

Ved siden av fotball og håndball kom terrengløp snart inn som egen gren i laget. Allerede i 1946 ble det første klubbmesterskap arrangert ved Agnalt skole. Skole ble forøvrig brukt mye som klubbhus, bl.a. ved medlemsmøter. Styremøter ble holdt dels i bryggerhuset ved skolen, dels i private hjem.

Trøskenbingen ble stadig brukt som "arena". Man hadde ingen avtale med grunneieren, Olstad, men det kom aldri til noen problemer av den grunn.

I de første årene var transporten til kampene en viktig del av det sosiale livet.

Laget i dag - og i morgen

av Tore Sverresen

Trøsken Idrettslag holder i dag til på Harehjellhytta som ligger ved innfallsporten til det store og flotte Kjerringåsområdet. Hytta består av et stort forsamlingsrom, kjøkken, garderober og dusjer. I tillegg har vi en tidtagerbu og en driftsbygning som består av arkivrom, vedskjul og garasjer som huser lagets løypeprepareringsutstyr.

Laget vårt er forholdsvis godt utstyrt. I tilknytning til hytteanlegget har vi orienteringskartet Kjerringåsen Sør, en lysløype på 2,7 km, 70 km med skiløyper, hvorav halvparten blir preparert med to spor, snøscooter og løypemaskin som lager doble spor. I tillegg har vi et o-kart ved Isebakketjern.

For tiden er det under utarbeidelse et skilekanlegg og en balløkke i forbindelse med Harehjellhytta. Dessuten har vi bestilt 12 store løypekart for oppslag som skal plasseres på de mest sentrale stedene i Kjerringåsen før skisesongen starter.

I dag består laget av 5 hovedgrupper; Langrennsgruppa, orienteringsgruppa, barneidrettsgruppa, løypegruppa og hyttestyret.

Langrennsgruppa og orienteringsgruppa forestår den daglige administrasjon av den aktive idrett, mens løypegruppa tar seg av lagets brede tilbud til allmenheten. Barneidrettsgruppa tar seg av barn og ungdom, samt sørger for rekruttering til lagets sportslige aktiviteter, mens hyttestyret administrerer Harehjellhytta.

I tillegg har vi treningsråd som koordinerer treninga i laget, finanskomité som skaffer laget økonomiske midler og valgkomité som skaffer kandidater til tillitsverv i laget. Vi har også en damegruppe som støtter laget med økonomiske midler.

Laget ledes av hovedstyret som består av formann, nestformann, sekretær og kasserer, samt formennene i de 5 hovedgruppene.

Medlemstallet er for tiden stigende. Det nådde sin topp i 1987 med vel 300 medlemmer og sank jevnt og trutt ned til 250 i 1992 for så å stige til 280 igjen fram til i dag.

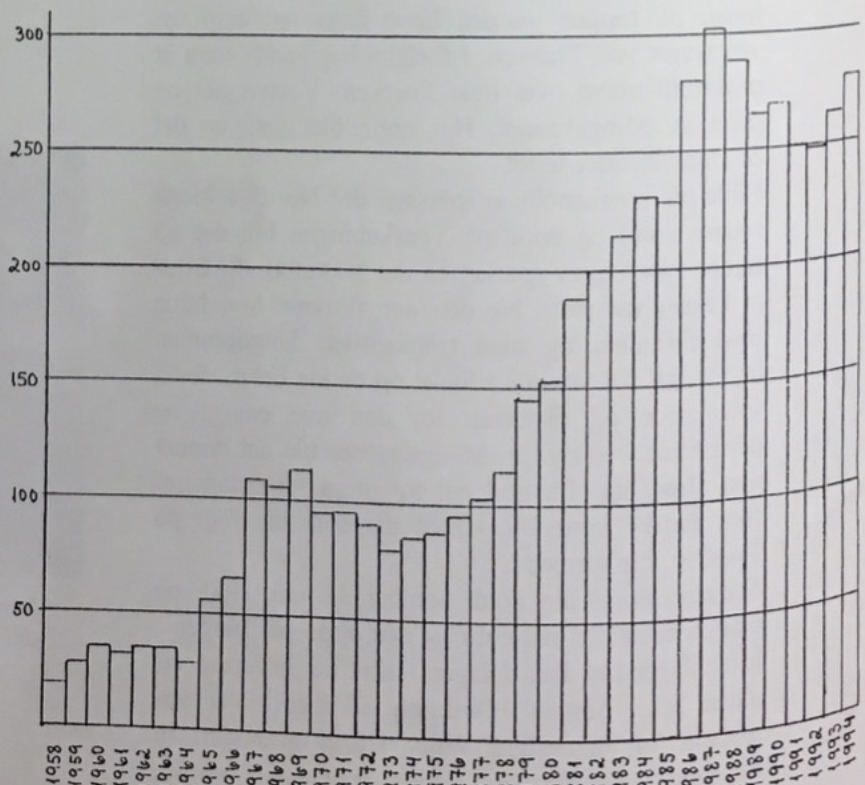
Medlemstallet øker og frammet på klubbkveldene er også stigende. Orienteringsgruppa har bra rekruttering, den beste på mange år.

Langrennsgruppa har også bra resultater å vise til i siste sesong, faktisk de beste i hele lagets historie. Selv om vi har gått med underskudd de siste årene, ligger vi på den riktige siden av streken, og det ser ut som finanskomitéen nå kvikner til igjen etter å ha ligget nede noen år. Innsatsviljen blandt medlemmene er på topp. Det er sjelden noen som sier nei når de blir spurt om noe, og sier de nei er det fordi de ikke har anledning og ikke fordi de ikke vil. Alt dette sett under ett, ser det ganske lyst ut for framtiden til laget, men vi må ikke stoppe av den grunn. Det blir ingen suksess uten hardt arbeid, så vi må fortsatt stå på i årene framover. Det er ingenting som gjøres av seg selv.

Trøsken Idrettslag har alltid hatt en spesiell plass i bygdas bevissthet. Laget står sentralt som institusjon, og jeg tror det fortsatt vil gjøre det. Det har lange tradisjoner som samlingssted for idrettslige og sosiale aktiviteter både for bygdas befolkning og for andre.

Medlemstallsutviklingen fra 1958 til idag.

Legg merke til økningen i medlemstallet etter at hytta ble bygget i 1965, og etter tilbygget i 1978.

Fotballgruppa

av Gerd Amundsen

Etter frigjøringa var ungdommen svært ivrige etter å komme igang med idrett etter krigens år, og det ble stiftet mange nye idrettslag på denne tiden.

Det var allerede på våren 1945 at ungdommen kom sammen og sparket fotball, men det var først etter frigjøringa det virkelig ble fart i sakene. Idrettslaget ble stiftet, og dannelse av fotballgruppe ble foretatt da det var fotball som var mest populært, - ikke bare i Trøsken, men overalt ellers også. Fotballgruppa var aktiv frem til 1953.

Etter intervju fra flere av fotballagets medlemmer, har jeg fått vite litt om forholdene den gang: Det var godt fremmøte på treningskveldene, selv om det ikke ble trenet så hensiktsmessig, og treningsforholdene/baneforholdene på "Trøskebingen" ikke var av de beste. Ja for det var på "Trøskebingen" de hadde sin samlingsplass. Treningen foregikk gjerne slik at de delte de fremmøtte i to lag, og spilte fotball. Det ble fortalt at etter første trening en var med på, kunne en ikke gå dagen derpå. Etter treningen ble det bading i elva, ja, for det var jo ikke vanlig med bad hjemme på den tiden.

Fotballen dengang kunne heller ikke sammenlignes med dagens ball. Den var av lær, med innvendig gummiblære som måtte pumpes opp, deretter måtte den knyttes igjen med lærrem. Her ble det fortalt at dersom ballen ble våt, eller mistet luft, kunne den bli avlang, tung, - og den mistet retning. Den var også svært vond å nikke til. Store merker kunne sitte igjen på kroppen etter sammenstøt med ballen.

Draktene guttene etterhvert fikk (1948) var rødlilla overdel og blå bukser, samt blå og røde strømper, Lagets fane gikk i samme farger. For å skaffe penger til disse ble det fortalt at de arrangerte forskjellige utlodninger.

Det var lite med sponsorpenger den gang, men for å skaffe penger til kassa, leide de festlokaler forskjellige steder og arrangerte dansefester. Dette var populære tiltak den gang.

Det var ikke vanlig at alle hadde biler dengang, for å komme til og fra fotballkamper, ble det til at man

skaffet en som hadde lastebil, - stablet stoler og krakker bak på lasteplan - kanskje med en provisorisk hytte over, og dro iveri. Det ble fortalt at det også hendte de kjørte i diker og veltet - hele hytta kunne rase av, men det ble ikke meldt om alvorlige ulykker.

Kamper:

Allerede 1. juli 45, spilte laget sin første kamp. Denne var mot Råde Fotballklubb, på banen i Slangsvold, og resultatet ble oppmuntrende 5 - 5. Tilsammen spilte A-laget 8 kamper det første året, med 3 uavgjorte og 5 tap.

(Det første året hadde Trøsken også et B-lag som spilte 3 kamper.) I 1946 spilte laget 7 kamper og vant 2, en uavgjort og 4 tap. (Spillerne husker best alle gangene de tapte - er ikke det rart?) De kunne også fortelle om mange morsomme episoder fra kampene.

Under en kamp var det en av spillerne som mistet fotballbuksa, det var sikkert krise den gang for det var ikke noe under ble det fortalt.

Under en annen kamp stanget "målmann" så hardt i målstanga at han svimte av og ble dratt ut av banen. Skyggelua ble tredd ned over hodet på en "tilskuer" og han ble puttet inn i mål - og kampen gikk videre.

Det hendte også at det kunne bli sinne og forargelse blandt spillerne den gang, men i det store og hele gikk det utover døde ting - som f.eks.

dengang en spiller sparket til en matboks så den ikke var å se noe mer etter.

Eller som dengang dommeren ble fristet til å skyte mål etter et fint innlegg. (det ble visst ikke mål). Det hendte også at dommeren kunne dømme stikk i strid med det som rett var, ble det fortalt.

I 1951 meldte laget seg inn i fotballforbundet og hadde sin første seriekamp. Dette første året spilte laget 8 kamper og tapte alle. De laget 2 mål, og slapp inn 49 mål. I 1952 spilte laget 9 seriekamper uten en seier, men det ble da 3 uavgjort. Dette var første året laget deltok i en pinseturnering i Sørkedalen som "Bogstadkameratene" arrangerte. Dette endte med tap. Deltok i samme turnering i 53 og 54, med samme resultat.

Fotballaget fra venstre foran: Paul Agnalt, Jon Syversen, Ole Sverresen, fra venstre bak Willy Granheim, Olaf Stang, Johannes Nordli, Olaf Nordli, Erling Stang, Gulbrand Minge, Reidar Sverresen og Hans Langbråten.

I 1953 spilte laget bare 5 kamper, - vant 3 og tapte 3. Det var vanskelig å rekruttere spillere, og enkelte ganger hadde laget bare 10 spillere. Etter denne sesongen var det slutt på den aktive fotballen i Trøsken IL. Under hele fotballkarrieren måtte laget leie bane for å spille kamper.

HÅNDBALL

av Reidun Andersen

Den første treningen begynte på Trøskebingen i 1945. Etter en stund ble treningen lagt til et jorde nede ved Torskenæsevja. Her trente jentene håndball, spilte fotball med guttene og de løp noen runder.

Etterhvert kom ideen om å danne et håndball-lag, og de ble innmeldt i forbundet i 1948.

En av initiativtagerne, Magnhild Granheim satt som formann i håndballgruppa åtte av de ti årene den bestod. Hun hadde også verv i Østfold håndballkrets. Vi lar Rakel Nordli, Maggie Berby og Magnhild Granheim fortelle:

Da vi ikke hadde noen ordentlig bane selv, leide vi Tunebanen til våre hjemmekamper. Transporten til kampene berørget Odd eller Erling Johannessen med lastebil. Det kunne være trangt om plassen bak på lastepånet mange ganger, for en del gutter var også ofte med som heiagjeng. Vi spilte mot forskjellige lag som f.eks.: Ise, Greåker, Tune, Onsøy, Nylænde, Skjeberg, Svindal og Torsnes.

Av spillere kan vi nevne: (Vi holder oss til hva spillerne het dengang) Gerda Soderstrøm, Kristine Stang, Ruth Stang, Kristine Torsknæs, Astrid Minge, Magnhild Granheim, Rakel Eriksen, Ester Eriksen, Elbjørg Torsknæs, Marie Stang, Sonja Sverresen, Maggie Bjørnland og Ragnhild Stang.

Det var en annen spillemåte dengang. I forsvar hadde hver enkelt spiller sin motstander å passe på, det var ingen mur og ingen strekspiller.

Spillet foregikk utendørs på grusbaner.

Det fortelles om mye moro fra denne tiden. f.eks. bussturer til Oslo med nistemak pakket i skoer. Men da de kom til hovedstaden, var det umulig å få plass på noen kafe, og resultatet ble at de satt på trappa på Karl Johan og spiste nistepakke si. Det ble arrangert fester på Trøskebingen og rundt om i forskjellige hytter. Under en fest på Trøskebingen en St.Hansaften med masse folk, solgte de lodder nede på veien lenge etter at trekningen hadde foregått oppe i Bingen.

Utenom trening og kamper hadde jentene møter hjemme hvor de drev med håndarbeide og hadde utlodning.

Av sportslige resultater fortelles det at de vant en turnering i Torsnes, årstall ukjent.

I 1952 vant jentene avd. C i Østfold håndballkrets, og i 1953 hadde de bare et tap i serien. Laget var også på pinseturnering i Sørkedalen hos Sportsklubben Bogstadkameratene, og i 1954 vant de finalen i turneringen.

De hevdet seg bra også andre steder, bl.a. har de tatt 5 pokaler til odel og eie, samt diplomer. Etter hvert ble det problemer med å skaffe nok spillere til laget, og måtte derfor trekke seg fra serien i 1956. De ble utmeldt av forbundet i 1957.

Første rekke fra venstre: Elbjørg Torskenæs, Marie Stang, Sonja Sverresen, Ruth Stang, Midten fra venstre: Magnhild Granheim og Ester Sverresen, bak fra venstre: Gerda Nordli, Kristine Stang, Kristine Torskenæs, Astrid Minge og Rakel Nordli.

FRIIDRETT

av Kjell Amundsen

Den første tiden etter stiftelsen av laget hadde man også friidrett i tankene, og allerede i 1946 og 1947 ble det arrangert klubbmesterskap. Trøsken Idrettslag ble opptatt i Norges Friidrettsforbund 6.mars 1948. Dette året deltok Trøskens løpere i 7 forskjellige konkurranser, bl.a. stilte laget 8-manns stafettlag på byggedagen 13.juni 1948. Utpå 50-tallet ble oppslutningen om friidrett (terrengløp og stafetter) mindre, og i 1957 ble det besluttet å melde Trøsken ut av Friidrettsforbundet.

På 60-tallet deltok Trøskens løpere flere ganger i Den lille Østfoldstafetten, med gode resultater.

Fra slutten av 70- tallet ble interessen for friidrett igjen større, og i 1983 ble vi igjen opptatt i Friidrettsforbundet. Noen løpere hadde da i flere år deltatt i skogsløp og terrengløp med gode resultater. I Onsøyløpet i 1982, hvor også KM i skogsløp var innlagt, løp Trøskens løpere meget godt. Det ble medaljeplass til to av våre løpere, men da KM-medaljene skulle deles ut, kunne ikke disse få medaljer, da Trøsken ikke var medlem av Friidrettsforbundet.

Bilde fra terrengløp en påske.

Fra venstre foran: ukjent, Astrid Minge, ukjent, Elbjørg Torskenæs, bak fra venstre: Ansten Agnalt, Bjarne Nordli, ukjent, Arne Berby og Willy O.Granheim

Fra 1983 og fremover har våre løpere sanket mange KM-medaljer i terrengløp og skogsløp såvel som på bane.

Fra 1983 - 1987 ble «Trøskenløpet» arrangert fra Agnalt skole, et skogsløp over to, fem og tolv kilometer. Deltagelsen ble ikke så stor som en hadde ventet. I 1987 var det bare 50 startende. I 1987 stilte Trøsken med herrelag i Holmenkollstafetten for første gang. Senere har det blitt stilt lag hvert år. I 1990 stilte også damene opp for første gang. I 1992 stilte vi også med et veteranlag for herrer for første gang. De beste tidmessige resultater:

1991: herrer senior kl. 2	56.plass	tid 53,03
1993:herrer senior kl. 2	50.plass	tid 53,06
1993:kvinner sen. kl. 9	20.plass	tid 66,26
1993:herrer vet. kl. 5	53.plass	tid 59,38
1994:kvinner sen. kl. 9	24.plass	tid 66,58

Friidrettsgruppa har i mange år arrangert terrengløp - karusell for de yngste, med start og mål ved Harehjellhytta.

Trøsken har hatt egen friidrettsgruppe fra 1948 - 1956, likeledes fra 1987 - 1994.

SKIGRUPPA.

av Svein Norvald

Da Trøsken IL var blitt stiftet, viste det seg snart stor interesse for skisporten. I 1948 meldte laget seg inn i Norges Skiforbund og Østfold skikrets. Den nydannede skigruppa var ivrig og treningen begynte tidlig på høsten. De benyttet skogs- og bilveier en dag i uken. Paul Agnalt stilte da sin badstue til disposisjon, og denne ble flittig benyttet. Snøforholdene de første årene var ikke de beste, så sesongen ble kort.

Tillitsmenn i langrennsgruppa.

Skigruppa i laget fikk endret navn til langrennsgruppa på idrettslagets årsmøte i 1993. Dette p.g.a. at navnet passet bedre for den aktivitet som blir drevet. Gruppa har hatt et styre som har bestått av følgende verv: Oppmann og sekretær har alltid vært faste verv i gruppa, mens kasserer, gruppemedlem, varamann og junioroppmann har vært valgt avhengig av behov. Fra og med 1981 og frem til

dags dato, har gruppa hatt en formann i tillegg til de andre vervene.

Lagkamper og pokalkamper.

I 1952 fikk laget en pokal av Ragnvald Gude Sørensen. Tune IL og Trøsken IL konkurrerte om denne pokalen. Sarpsborg IL og Greåker IF avsto fra konkurranse om dette trofeet. Lagene ble enige om at løypa skulle være 10 km lang i og med at så mange som 10 mann fra hvert lag skulle inngå i kappestriden. I 1957 vant Trøsken IL denne pokalen til odel og eie. De som var med og erobret pokalen var: Arne Berby, Bjørn Amundsen, Harald Berby, Kjell Berby, Olaf Nordli, Asbjørn Magnussen, Ansten Agnalt, Odd Amundsen, Sigmund Bjørnstad, Mads Stang, Bjarne Nordli, Willy O. Granheim, Reidar Sverressen, Per Larsen, Erling Stang og Finn Syverstad.

På midten av 50-tallet pågikk også en pokalkamp mellom Skjeberg IL, Varteig IL og Trøsken IL. Denne pokalen var Trøskens mannskap ubeskjedne nok til å erobre i 1958. De som sto for denne bragden var: Kjell Berby, Arne Berby, Bjørn Amundsen, Olaf Nordli, Mads Stang, Per Larsen og Åge Syverstad.

I 1958 ble det dermed satt opp en ny pokalkamp mellom Tune IL, Varteig IL og Trøsken IL. Pokalen ble kalt TVT-pokalen og skulle vinnes tre ganger for å fåes til odel og eie. I 1967 vant Trøsken IL pokalen til odel og eie, etter at Tune IL også hadde to napp foran oppgjøret i 1967. Det ble forøvrig umiddelbart satt opp en ny pokal slik at kampen mellom lagene kunne fortsette. 1977 var neste året Trøsken IL tok en ny TVT-pokal til odel og eie.

Pokalkamper var så i skuddet i denne tiden at tilsvarende TVT-pokal ble satt opp for gutter i 1960. Trøsken IL fikk også denne pokalen til odel og eie. Dette skjedde i 1967 etter hard konkurranse med Varteig IL. Året etter ble ny pokal satt opp mellom de samme guttelag. Senere har TVT-pokaler blitt satt opp på ny. I 1981 tok Trøsken IL nok en pokal til odel og eie. Denne pokalkampen fortsatte utover på 80 tallet.

Klubbmestere på ski.

Vandrepokaler ble også benyttet internt i laget. I 1949 ble det satt opp en pokal som skulle vinnes 3 ganger i klubbmesterskapet før man fikk den til odel og eie. De som har hatt pokalen er: 1950 Erling Torsknæs, 1951 Arne Berby, 1954 Harald

Berby, 1955 Bjørn Amundsen, 1957 Kjell Berby, 1958 Harald Berby, 1959 Bjørn Amundsen og 1960 Bjørn Amundsen vinner pokalen til odel og eie.

Det ble umiddelbart satt opp ny pokal som vandret blant følgende klubbmestre: 1962 Kjell

Skiløpere på 50-tallet. Fra venstre: Mads Stang, Bjørn Amundsen, Harald Berby, Odd Amundsen, Henry Agnalt, Kjell Berby, Olaf Stang og Arne Berby

Berby, 1963 Kjell Berby, 1966 Egil Syverstad, 1967 Finn Syverstad, 1968 Jimmy Nordli, 1969 Finn Syverstad, 1970 vinner Kjell Berby pokalen til odel og eie.

Senere var Jimmy Nordli utilnærmelig i klubbmesterskapet i årene 1971, 1972, 1973 og 1975. Kjell Søndénfor brøt endelig Jimmys seiersrekke i 1978. Deretter tok Vidar Nordli seieren i 1979 og Arild Kirkerød i 1980. I 1981, 1982 og 1983 gjorde Øyvind Gressløs det klart at han var lagets beste løper. I 1984 slo Jimmy Nordli igjen til og ble mester. I 1986 var det Gunnar Skaar sin tur, mens i 1987 var det Stig Chr. Olstad som var raskest. Etter dette har klubbmesterskap ikke vært arrangert før en i 1994 igjen tok opp tråden og arrangerte klubbmesterskapet med både klassisk og fristil, og da med jaktstart i sistnevnte øvelse. Leif Arne Skaar har vært vinner både i 1994 og 1995.

På kvinnesiden har det vært liten deltagelse, men følgende klubbmestre kan nevnes: 1968 Bodil Berby, 1971 Bodil Berby, 1972 Grete Halvorsen, 1977, 1978, 1979, 1980 og 1981 regjerte Reidun Andersen. 1982 Bodil Berby, 1983 Torgunn Amundsen, 1984 Reidun Andersen, 1986 Berit Andersen, 1987 Trine Lise Åserød og 1994 Karin Amundsen.

Skitrening i Trøsken IL

Skitreningen har tradisjonelt startet tidlig på høsten for lagets utøvere. Terrenget rundt Harehjellen er flittig benyttet, samt at Agnalt skoles gymnastikksal er mye brukt til styrketrening innendørs.

På starten av 80 tallet ble nytt utstyr tatt i bruk. Hodelykter ble mer vanlig blant noen av lagets utøvere. Dette gjorde det mulig å løpe i terrenget etter mørkets frembrudd og ga mulighet for mer variert løpstrening. Omtrent samtidig gjorde rulleskiene sitt inntog blant skiløperne. Dette ga verdifull armtrening i sommerhalvåret. I laget er treningen delt opp etter ulike aldersgrupper. En har organisert trening for barn under 12 år, en gruppe fra 12 - 15 år, samt junior og seniorgruppe.

Tidlig på 80-tallet ble det også vanlig med treningssamlinger på snø for lagets utøvere. En reiste gjerne til Budor, Yddin eller Nordseter sent på høsten for å få snø under skiene. Senere er denne aktiviteten blitt mer omfattende da den ansees å være svært viktig i sesongforberedelsene.

Fra og med 1986 sesongen fikk Øyvind Gressløs hovedansvar for skitreningen i laget. Øyvind har utdannelse fra Norges Idrettshøyskole med langrenn som spesialfelt, slik at han har vært, og er fortsatt en svært viktig ressurs for treningsarbeidet i langrennsgruppa.

I 1992 ble det startet et treningssamarbeid med andre skiklubber i distriktet. Utøvere mellom 12 og 20 år fra Sarpsborg IL, Varteig IL, Greåker IF og Trøsken IL hadde tilbud om å trene i fellesskap under Øyvind Gressløs' ledelse. Dette har vært og er fortsatt et svært vellykket samarbeid som virker inspirerende for de unge utøverne.

Laget har etterhvert fått unge utøvere som satser så mye på skiidretten at de har flyttet fra Østfold for å starte på skigymnas. Her er treningsforholdene optimale på den måte at snøforholdene er stabile gjennom hele vintersesongen. Dette gymnaset har da naturligvis svært skolerte ledere og trenere, slik at løperne har de best muligheter for å forbedre sine skiferdigheter.

Snøvintrene i Kjerringåsen.

I Østfold er vi som kjent ikke begunstiget med de beste snøforholdene i landet. Det vil si at det har vært svært varierende snøvintre i Kjerringåsen i løpet av de 50 år som laget har eksistert. Dette har selvsagt gjort sitt til at interessen og rekrutteringen til skisporten i distriktet har svinget opp og ned. Det som dog er et faktum er at Kjerringåsen er nærmest det mest snøsikre sted i nedre Glomma regionen.

Dette gjør at utgangspunktet for å drive skiidrett ihvertfall ikke er dårligere for Trøsken IL enn for andre skiklubber i distriktet. Det er på det rene at deltagelsen i skirenn er avhengig av muligheten for å kunne trene på ski. I de senere år er det blitt mer vanlig å oppsøke snø og skiføre der det finnes. Dette medfører en del reising dersom en har lite snø i nærområdene. Mange av lagets utøvere er så ivrige at utstrakt reisevirksomhet vel er blitt en vane.

Jimmy Nordli i ferd med å ta ett av sine 23 Birkebeinermerker. Jimmy har vært en sentral person i skigruppa siden 1965, og har bl.a. vært oppmann i skigruppa i 12 år.(1971-1982)

Ulike skiarrangement i langrennsgruppas regi.

Langrennsgruppa står for en rekke skiarrangement i løpet av en vinter. I tidligere år var det svært populært med lagkamper mellom skiklubber i distriktet. Her gikk arrangementene på omgang, og Trøsken IL arrangerte sine renn i Kjerringåstraktene. I tidligere år ble det gjerne arrangert merkerenn i forbindelse med skisportens dag.

Klubbmesterskap har vært arrangert de fleste år. Det har såmenn vært internt mesterskap på flere distanser. Laget har også jevnlig tatt hånd om kretsrenn. dette er renn som er åpne for løpere i alle aldre, innenfor Østfold skikrets. Laget har også enkelte år stått for kretsmesterskapet i Østfold. Det være seg et individuelt mesterskap eller stafettmesterskap. Det må nevnes at i jubileumssesongen 1995 fikk Trøsken IL tildelt individuell kretsmesterskap i klassisk stil, samt fristil.

Da laget fikk snøscooter til løypepreparering i 1978 ga det muligheter for å arrangere turrenn i Kjerringåsen. Faktisk ble "Kjerringåsen rundt" arrangert for første gang dette året. Siden har man holdt denne renntradisjonen ved like dersom snøforholdene har tillatt dette. Løpet er vanligvis ca. 25 km langt, og krever noe mer forberedelser enn de kortere rennene.

I tillegg til dette er Trøsken IL aktivt med i karusell renn for barn og ungdom i distriktet. Dette er renn som de lokale skiklubbene samarbeider om, og de ulike lagenes arenaer benyttes vekselvis.

Sist men ikke minst er langrennsgruppa engasjert i skiskole for de yngste barna for å forsøke å rekruttere barn og foreldre til skisporten. Selv midt på sommeren er langrennsgruppa i aktivitet. På denne tiden er det blitt en tradisjon å arrangere triathlon ved Tunevannet. Her kan utøverne først boltre seg i vannet før de setter seg på sykkelen - eller fyker avgårde på rulleski. Sluttetappen gjennomføres med løpesko på bena.

Personer som har markert seg i langrennsgruppa.

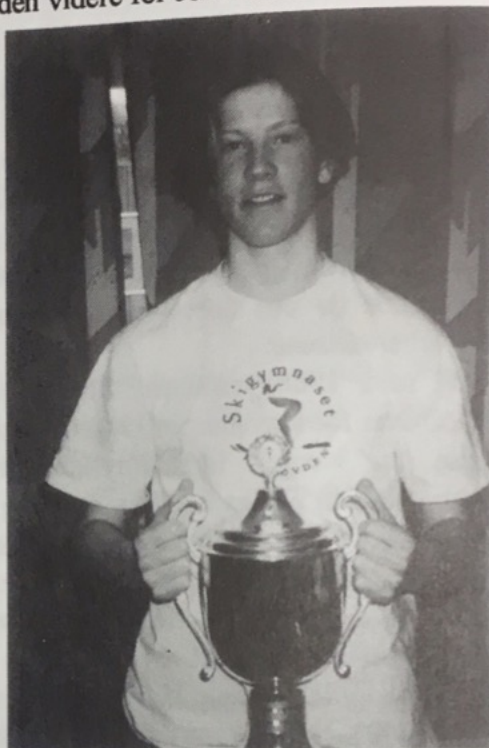
Mange personer har opp gjennom årene markert seg ved sportslige resultater eller ved aktivt engasjement administrativt. Det er naturligvis nytteløst å foreta noen rangering her, men det er likevel noen personer som kan fremheves.

Et av de aktuelle navn er Jimmy Nordli. Jimmy har vært aktiv skiløper på høyt nivå i en årrekke. Han deltok på 15 km og 30 km i NM i 1972 med gode resultater. Året etter ble det også deltagelse i NM på 50 km. Jimmy er den i laget som har klart kravet til Birkebeinermerket flest ganger. Ikke mindre enn 23 merker står Jimmy bokført med. Jimmy har også tatt sin skjerv administrativt. Fra 1971 t.o.m. 1980 var han leder i langrennsgruppa og har i tillegg hatt andre verv. I dag er Jimmy leder for løypekjøringen i Kjerringåsen.

Neste mann på lista er Øyvind Gressløs. Da Øyvind kom til Trøsken omlag 1980, markerte han seg raskt som lagets beste langrennsløper. Øyvind gjorde flere gode resultater utenfor Norges grenser. Han har en sterk 58. plass fra turløpet Marcia longa i Italia, en 159 plass i Wasaloppet og sterke resultater fra datidens Vest-Tyskland. Dog har Øyvind markert seg sterkest på trener og ledersiden. Som tidligere nevnt har han utdannelse som gjør ham skreddersydd i en trenergjerning. Det må vel kunne sies at ved Øyvind er moderne og avanserte treningsmetoder og hjelpemidler tatt i bruk i langrennsmiljøet i Trøsken IL. Dette har da såmenn gitt resultater for mange av de yngre i laget som satser mye tid og krefter på langrennssporten. Til slutt må det også nevnes at

Øyvind har en bred kontaktflate mot langrennsmiljøet i Østfold.

Sistemann som gis en omtale i denne omgang er Jens Arne Svartedal, som bare er 19 år når lagets 50-års jubileum feires. Jens Arne har gått på skigymnas på Hovden i Setesdalen i tre år, og har hatt en fantastisk utvikling som langrennsløper. Jens Arne kjemper helt i Norgestoppen på juniornivå. En rekke gode resultater i Norgescupen og junior NM kan bekrefte dette. Det må nevnes at Jens Arne som første års juniorløper ble nominert for deltagelse i junior VM på ski. Trøskens langrennsmiljø er spent på ferden videre for Jens Arne.

Jens Arne Svartedal er Trøsken IL's beste skiløper gjennom tidene. Sist sesong ble han nr. 5 i Junior NM og nr. 6 sammenlagt i Fischer cupen.

Planer og utsikter for fremtiden.

Det er på det rene at frem til i dag er det nedlagt et stort arbeid med å trene utøvere i alle aldre og knytte opp et miljø rundt langrennsaktivitet med utgangspunkt i Trøskenområdet. Dog er det ansett å være et behov for å legge planer for hvilke aktiviteter som skal prioriteres i fremtiden. Dette er også gjort for hele laget, og for langrennsgruppas del har en satt seg som mål å satse både på bredde- og toppidrett. Målet om å stille stafettlag i senior NM ble oppfylt i jubileumsåret. Det skal i fremtiden satses i større grad på rekruttering av yngre løpere i nærmiljøet, samt et utstrakt samarbeid med andre skiklubber i distriktet. På dette viset ønsker langrennsgruppa å bli attraktiv og gi utøverne det beste skitilbud i nedre Glomma regionen.

ORIENTERINGSGRUPPA

av Bodil Berby

Midt på femtitallet begynte noen medlemmer i laget å interessere seg for orientering. De måtte imidlertid starte for andre klubber, da Trøsken IL ikke hadde noen egen o-gruppe. Dette ble det orden på i 1958. Da ble Trøsken meldt inn i Norges Orienteringsforbund. Denne idretten viste seg å være midt i blinken for ungdommene i bygda. Skogen var jo nærmeste nabo, og det falt naturlig å springe i skog og hei.

Det første kartet som ble brukt var over «Brentereåsen». Denne åsen ligger syd for Agnaltveien, mellom Skivdal, Trollerød og Skauge. Kartet var i sort/hvitt og bare de groveste detaljene var tegnet inn, noe som var vanlig på den tiden. Ofte kunne det være vanskelig å skille høydekurver fra bekker. «Postflagget» på treningsløp var rødt krepp-papir som var hengt opp i grønne trær. Det var ikke alltid like enkelt for de som var fargeblinde å finne dem.

Det var Olaf Nordli som var primus motor helt fra starten av. Han jobbet utrettelig med de unge, og ganske snart var det flere løpere som hevdet seg i Østfoldsammenheng. Heldigvis hadde Olaf en lastebil med ei kasse på lasteplanet. Inne i den var det divaner og madrasser, så det var plass til mange. Hver søndag hele sesongen igjennom stablet han bilen full av unge o-løpere som humpet seg gjennom de fleste veier i Østfold. Det hendte ofte at noen ble bilsyke, men du verden så trivelig likevel. Olaf Nordli var Oppmann i hele 20 år, - med andre ord gjorde han en skikkelig innsats for laget.

Picknik i det grønne, på pinsetur, for Ester og Rakel med familier.

I 1963 kom fargekartene - da åpnet det seg en ny verden for de fleste. Flere av lagets løpere gjorde i årene fram mot 1970 mange gode løp sett i nasjonal sammenheng. Nevnes bør disse:

Junior NM 1966: Bodil Sverressen nr. 7

Junior NM 1967: Elisabeth Motzfeldt nr. 3

Dessuten var Bodil på juniorlandslaget i 1967, da det var Nordisk mesterskap i Danmark. Hun var på Seniorlandslaget i 1968 og løp landskamp mot Sverige på Kongsberg. Bodil Sverressen er hittil eneste Trøskenløper som har vært på Landslaget.

Vintertreningen i denne perioden var det Kjell Berby som var ansvarlig for. Først en løpetur ute, og deretter styrketrening inne i salen på hytta. Bord og stoler ble ryddet unna, og dusjen måtte taes hjemme. Da Agnalt skole var ferdigbygget i 1968, med gym.saler og garderober, trente laget derfra om vinteren.

Først i 1970 årene hadde laget problemer med rekrutteringen. Det var fremdeles mange som løp orientering i klubben, men de aller fleste var voksne. Selv om det var både nybegynnerkurs og treningsløp, var det vanskelig å få engasjert de unge.

Av resultater som er verdt å nevne i denne perioden, er Bodil Sverresens 6. plass i senior NM i 1963. På slutten av 70-tallet og på 80 tallet ble det igjen vekst i O-gruppa. En del nye medlemmer fra bydistriktet førte til at det igjen ble oppsving for O-idretten i laget. En del gode snøvintre gjorde sitt til at skiløpere på vinterstid, ble o-løpere på sommertid.

I denne perioden var det Bjørn Ludvigsen som hadde ansvaret for treningen av de unge. Utallige er de timer han har lagt ned for laget. Men det ble lønn for strevet. Laget hadde en rekke gode løpere på slutten av 80-tallet og først på 90-tallet. Av resultater bør nevnes:

Junior NM stafett 1991: Trøsken IL nr. 8. På laget løp Kristin Lindemark, Anne Grete Ludvigsen og Karin Amundsen, og Junior NM 1992: Karin Amundsen nr. 2.

De 4 siste årene har flere løpere i klubben hatt status som eliteløpere. Det betyr at de hører til de beste i kretsen og er kvalifisert til å starte i JR-cupløp, hvor det er mulig å kapre seg poeng hvis de løper bra. Tarjei Sandnes, Jens Arne Svartedal, Kristin Lindemark, Therese Lande og Karin Amundsen har alle vært eliteløpere for Trøsken IL.

Det beste resultatet kan Karin vise til, hun tok en 11.plass sammenlagt i JR-cupen i 1992.

Karin Amundsen i fint driv under O-festival på Hedmarken. Hun har vært vår beste O-løper i de senere år, og fikk sølvmedalje under Junior NM i 1992

Pr. i dag har vi to løpere med elitestatus, nemlig Vidar Syverstad og Asbjørn Svendsen.

De siste tre årene har Bodil Berby og Vidar Nordli hatt ansvaret for de unge. Laget er inne i en god periode, og i 1994 plasserte vi oss på 3. plass i ungdomsserien i Østfold. Bare Fredrikstad SK og Halden SK var foran oss. Det blir spennende å følge de unge videre fremover.

Ellers bør nevnes O-gruppas årlige pinseturer til Hedemarken. I ca. 30 år har det hver pinse reist en stor gjeng entusiastiske O-løpere oppover. Slike turer styrker det sosiale samværet i klubben, noe som er svært viktig.

I denne sammenheng bør det også nevnes at lagets O-løpere samler seg om ett sommerløp hvert år. I de senere år har de bl.a. vært flere ganger på «Sørlandsgaloppen» og «5-dagars». Løperne har oppnådd mange gode resultater, men en løper bør spesielt fremheves, nemlig Vidar Syverstad. I «5-dagars» i Göteborg i 1990 klarte han den bragden å løpe inn til seier sammenlagt i 14-års klassen. Et stort øyeblikk for Vidar, men også for de andre «Trøskingene» som var tilstede.

Trøsken arrangerte sitt første O-løp på St.Hans i 1963. Samlingsplassen var Harehjellen gård, og det startet vel 130 løpere. Det som huskes fra dette løpet, var de uhorvelige mengder med «Tuneflue». Lufta var svart, og det var nærmest umulig å stå rolig.

På våren 1969 arrangerte laget Nordisk O-løp med hele 800 deltagere. samlingsplass var Harehjellhytta og vi hadde nytegnet kart over Kjerringåsen for anledningen. Ellers har laget stort sett arrangert ett O-løp årlig, samt også noen O-cup runder.

1. mai i år gikk «Jubileumsløpet» av stabelen, med Agnalt skole som samlingsplass. Deltagelse 328 løpere.

I sesongene 1976 til 1977 arrangerte laget Tur-orientering med Arne Bjørmland som ansvarlig. Det var forholdsvis bra oppslutning om dette, men flere poster forsvant stadig i terrenget ved Isebakkjetjern, så etter to år ble det slutt på hele turorienteringen for Trøskens vedkommende.

Orienteringsgruppa har et godt samarbeid med Varteig O-lag og Sarpsborg O-lag når det gjelder treningsløp - et samarbeid vi håper vil fortsette i tiden framover.

Artikkelforfatteren Bodil Berby har vært Trøskens eneste Landslagsløper og har mange gode individuelle plasseringer i NM både som Junior og Senior. Hun har vært primus motor i O-gruppa de siste 20 årene, og idag leder hun barneidrettsgruppa i laget.

Klubbavis

av Tore Sverresen

I den første tiden etter stiftelsen var man svært aktive, og det tok ikke lang tid før man startet med lagsavis også. Det ble skrevet i en bok som ble lest opp på hvert medlemsmøte. Ny redaktør og journalister ble valgt på hvert møte, slik at skrivinga gikk på rundgang blandt medlemmene. Avisa ble svært populær, og i referatet fra årsmøtet på Agnalt skole lørdag 23. oktober 1948 kan vi lese:

Så kom man til kveldens hovedbegivenhet, opplesing av lagsavis ved redaktøren Ambjørgh Torskenæs. Hun ble flere ganger avbrutt i lesinga av munterhet fra salen. Avisa er blitt svært populær blant medlemmene, hvilket den også har krav på.

Men etterhvert begynte man tydeligvis å skrive litt av hvert, for på et medlemsmøte i desember året etter ble det bestemt at man skulle starte med ny avis, og at den gamle avisa skulle brennes på grunn av tøysete uttalelser. Man valgte fra da av en fast redaktør med 3 journalister. Hvert medlem skulle ha fri anledning til innlegg, men tøysete uttalelser ble nektet inntatt.

Utover på 50-tallet ble det etterhvert mindre aktivitet i laget, og siste gang lagsavis er nevnt i protokollen er på årsmøtet 1. november 1952.

Det skulle imidlertid gå lang tid før man på nytt satte i gang med klubbavis, faktisk nøyaktig 30 år. Da Arne Bjørmland ble valgt til formann på årsmøtet på Harehjelhytta den 26. november 1982, så han straks behovet for informasjon til lagets medlemmer, spesielt de som ikke hadde sin regelmessige gang på Harehjelhytta. Han satte igang med klubbavis med seg selv som redaktør, og allerede i desember samme året kom første utgave av Trøsken-Nytt. Fram til høsten 1985 ble det laget 7 nummer. Da ga imidlertid Arne seg som redaktør, og det var ikke mulig å finne noen som ville ta over.

Sommeren 1990 bestemte hovedstyret at man skulle prøve seg på nytt, og Arne Bjørmland sa seg villig til å være redaktør denne gangen også. Fram til våren 1993 ble det laget 7 nummer, men da ble det på nytt stopp.

Vinteren 1995 startet man opp for fjerde gang, og avisa heter nå Trøsken-Posten. Første nummer kom ut onsdag 5. april, og Tore Sverresen er nå redaktør, mens Bodil Berby er redaksjonsekretær og Vidar Nordli annonseansvarlig. Det er nå meningen at avisa skal komme ut 4 ganger i året.

Fotballplassen

av Tore Sverresen

Det første stedet som idrettslaget holdt til på, "Trøskebingen", var ikke tilfredsstillende for de mest beskjedne krav. Den hellet utfør og var altfor liten, så det var spørsmålet om en bedre idrettsplass som opptok medlemmene mest den første tiden etter stiftelsen.

Allerede på medlemsmøtet 15. juli 1945 kom spørsmålet om ny idrettsplass opp. Det var et brennende spørsmål og formannen lovet på det innstendigste å ta seg av saken.

Utover sommeren i 1945 arbeidet man med planene, og man fikk tillatelse til å anlegge en fotballbane i en havnegang innerst i Torskenæseveja på eiendommen til Johannes Torskenæs. Men problemet var ikke løst med det, for havnegangen skrånet nokså mye, så utarbeidelsen av banen ville

bli ganske kostbar. Det var derfor helt klart at idrettslaget ikke kunne make det økonomiske løftet uten støtte fra annet hold. Man søkte derfor Tune kommune om bidrag til opparbeidelsen av banen, og fikk noe støtte derfra, men arbeidet gikk fortsatt tregt fremover.

På denne tiden ble det også diskutert om man skulle droppe hele banen og heller gå inn for å bygge klubbhus, men dette ble ikke vedtatt.

I påvente av ny idrettsplass brukte man leråene som fotballbane når elva var ute. I tillegg til trening arrangerte man både håndball- og fotballturneringer der. Det var i Torskenæseveja rett ned for Nedre Torskenæs som dette foregikk. Her hadde man bl.a. en gammel veiskrape som man brukte å slette litt med. Når elva var inne brukte man fortsatt Trøskebingen som treningsbane.

Alle medlemmene i laget var imidlertid ikke enige i valg av sted til fotballbane. På medlemsmøtet på Agnalt skole lørdag 4. desember 1948 kom derfor Arne Berby med forslag om ny idrettsplass på Bjørmland, og det ble bestemt at styret skulle ta seg av saken. På et styremøte senere ble det oppnevnt en komité som besto av Erling Stang, Johannes Nordli og Arne Berby. Disse 3 tok kontakt med Johannes Bjørmland, og snakket med han om leie eller kjøp av det søndre jordet på Søndre Bjørmland. Dette jordet var ganske slett og dessuten lå det inntil veien til Trøsken, så det skulle bli ganske enkelt å lage en idrettsplass her.

Under hele fotballkarrieren måtte laget leie baner for å spille kamper.

Komitéen la fram saken på medlemsmøtet på Agnalt skole lørdag 22. januar 1949, og det ble en voldsom diskusjon fram og tilbake som ingen ende ville ta. Formannen la da til slutt fram forslag om avstemming blant medlemmene om det var noen stemning blandt dem for en ny bane på Bjørmland. Stemmetallet ble 10 for og 11 i mot en ny bane, så saken ble dermed utsatt til senere. Et av hovedargumentene mot bane på Bjørmland var at det var for langt fra Trøsken.

Våren 1950 begynte det imidlertid å bli fart i sakene. Da begynte man å se seg om etter noen som kunne planere banen ved Torskenæs, og allerede sommeren samme året ble banen planert med bulldoser. Det var A/S Veidekke, som utførte dette arbeidet. Man hadde imidlertid skrent med penger, så for å betale bulldoserregningen på kr. 5.000,- måtte man ta opp et lån i Tune og Rolvsøy sparebank pålydende kr. 2.500,-. Resten ble dekket med idrettsbevilgningen fra Tune kommune.

Men banen var ikke ferdig med dette. Det skulle kjøres på sand og det var fortsatt en del planeringsarbeid igjen. Dessuten skulle veien fram til banen gjøres ferdig. Man fortsatte arbeidet med å planere banen med håndkraft og hest og kjerre. Men det var ikke så lenge man holdt på med dette for de fleste hadde nok annet å gjøre, og dessuten hadde en del av ungdommene i bygda flyttet til andre steder. Så i tiden framover ble det gjort lite. Banespørsmålet var 35 ganger på sakskartet på styre- og medlemsmøter i perioden 1948 - 1955, men det ble med diskusjonene.

I og med at det ble gjort lite med banen på Torskenæs, kom forslaget om ny bane på Bjørmland opp på nytt igjen sommeren 1952. På medlemsmøtet på Agnalt skole 24. september samme året ble det bestemt at Henry Agnalt skulle legge fram saken om kjøp av bane hos Johannes Bjørmland for kr. 5.500,- for idrettsrådet. Men idrettsrådet svarte senere at de ikke kunne binde seg til slike krav som Trøsken IL kom med, så derfor ble det sommeren 1953 besluttet å legge an en treningsbane ved det gamle anlegget ved Torskenæs.

Sommeren 1954 ble banen slettet ferdig med bulldoser og for å betale dette arbeidet ble det bla.a. hogd tømmer på dugnad for Kiær ved Harehjellen vinteren 53/54. Dessuten ble søknaden om tippemidler innvilget med kr. 5.000,-

Dette var det siste arbeidet som ble gjort på banen, og høsten 1957 bestemte laget seg for å si opp tomta, da laget ikke hadde noen aktiv fotballgruppe lenger. Så fotballplassen ble faktisk aldri helt ferdig.

I 1980 ble fotballbanen planert på nytt, men da var det for å gjøre arronderingen på jordene på Torskenæs bedre. Helt fram til da kunne man se en stor plass som skulle vært Trøsken IL's fotballbane, innerst inne i Torskenæsevja i Vestvannet. Den dag i dag heter dette jordet fotballplassen.

Det lengstlevende styret i laget. Samme styresammensetning fra 1958 til og med 1965.

Hoppbakken i Brenterødåsen

Av Reidar Stang

Mens Arnfinn Bergmann og Torbjørn Falkanger herjet som verst på de norske og internasjonale hoppelistene, gikk det mang en Trøskengutt rundt med en hopperspire i magen. Nær sagt alle husdyr-havner og lerholer ble utprøvd som arenaer. Bl.a. ble en bakke ned mot evjene ved Stang mye brukt. Her arrangerte Trøsken hopprenn i 1947 med innbudte hoppere fra Svindal. De var meget fornøyd med arrangementet. Etter hvert vokste ferdighetene såpass at enkelte av guttene endog dro utenbygds og deltok i or'ntlige hopprenn i or'ntlige bakker.

Meldingene hjemover ble nå ganske klare: - Vi må få bygd en egen hoppbakke!

Så den 3.sept. 1951 var ideen moden nok til at den ble tatt opp på styremøte i laget. Styret valgte Bjørn Amundsen, Ansten Agnalt, Willy Granheim og Arne Berby til å gjøre det forberedende arbeidet. Man hadde allerede siktet inn bakke-emnet: Et naturlig, fint formet unnarenn på fjellgrunn sør-øst i Brenterødåsen (mot Trollerødveien). Ovarennet var heller ikke så verst, men det var ujevnt og ga for lite fart..

Bakken ble straks tatt i bruk nesten som den var, og hoppplengdene ble allerede da omkring 30 meter. I årsmeldingen for 1951 står det hvordan interessen i laget nå var i ferd med å svinge: «Arbeidet på fotballbanen har vært mindre godt, men så har det vært meget større interesse for å få istand en skibakke».

Denne store interessen gjaldt nok først og fremst selve hoppingen - og ikke i samme grad arbeidet med bakken. For allerede på et medlemsmøte i januar rapporterer W. Granheim at «han var meget skuffet over medlemmenes interesse for arbeidet i skibakken, for det var mye arbeide igjen som skulle gjøres.» Bl.a. gjaldt dette et stillas øverst i ovarennet. Han meddelte også at brødrene Agnalt «var villige til å skrive kontrakt med idrettslaget om å bygge skibakke på deres grunn. Han trodde kontrakten kom til å bli på meget gunstige vilkår, og det var ingen risiko for laget.»

Bjørn Amundsen forteller at det var hans bror Arne og han selv som for det meste drev med snekkerarbeidet i bakken. De lagde en dommertribune ca. 4 meter over bakken, rett ved siden av kulen, boltet fast til ei furu. Stillaset i ovarennet var også ca. 4 meter høyt. En kan ennå i dag

se rester etter anleggene.

Brenterød-bakken

var et ganske fint anlegg

å hoppe i når det var mye snø.

En måtte bare passe seg så en ikke traff den store, flere-århundre-gamle delefurua som står rett ved siden av overgangen! - Noen bakkerekord er ikke notert.

Hoppbakken var i jevnt bruk et par års tid. Det møtte også opp folk for å se på hoppinga, og særlig ved ett renn var «hele bygda» tilstede. Det var masse snø, og noen steder falt folk igjennom til langt opp på lårene.

Alf Ugland ble regnet for å være den beste hopperen i laget. Andre kjente størrelser var Odd Amundsen, Knut Jensen, Mads Stang og Erling Stang. Sistnevnte hadde dessuten gjort det manndomsstykke det var å hoppe i Strømnes-bakken, - en 50-metersbakke! Videre var Reidar Finstad og Bjerketvedt-guttene ofte med blant Trøskenhopperne. Under rennene var det som regel 2 - 3 dommere. En av dem var Olaf Stang. Hopperne brukte den såkalte knekk-stilen, dvs. knekk i hofta og armene rett framover. Reidar Finstad var ekspert på dette.

På midten av 50-tallet fulgte en del dårlige snøvintre. Da ble ulempen ved bakken særlig tydelig: Sola tinte vekk snøen her svært fort, ettersom hele unnarennet var ei fjellkule som lå sørvendt. En del renn ble likevel avviklet her i disse årene, bl.a. klubbmesterskap.

I 1959 står Brenterødbakken nevnt for siste gang i lagets protokoller. Da ble det bestemt «å sende noen folk til å ordne med skibakken for at det ikke skal bli så mye å gjøre når snøen kommer».

På denne tiden hadde man begynt å hoppe også i «Øgær'sbakken» (Ødegård). Denne tok mer og mer over, selv om den hadde en dårligere bakkeprofil. Den lå nærmere de hopperne som var mest aktive, og den trengte ikke så mye snø - og sola tok ikke den snøen som fantes.

En påskedag i 1966

Harehjellhytta

av Tore Sverresen

I slutten av 1950-årene begynte man igjen å sysle med tanken om et eget klubbhus. Først tenkte man å kjøpe en tyskerbrakke fra krigens dager, men heldigvis kom man på bedre tanker, og man bestemte seg for å bygge klubbhuset selv.

Utover våren i 1959 begynte laget medlemmer å lete etter en aktuell hyttetomt og etterhvert kom man fram til 3 alternativer. Det var ved Sætrejern, ved Harehjellveien der hytta ligger i dag og på toppen av åsen rett nord for hytta. Man fant raskt ut at tomten ved Harehjellveien var den beste da de to andre alternativene var svært vanskelig tilgjengelig. Allerede høsten 1959 fikk de leiekontrakt på denne tomten takket være hjelpsomhet fra Johs. Rosten.

Tirsdag 21. juni 1960 ble det avholdt medlemsmøte på hyttetomta hvor 32 medlemmer var møtt fram. Der ble man enige om å sette planene om bygging av et eget klubbhus ut i livet. Det ble valgt en byggekomité bestående av Bjørn Amundsen (formann), Erling Stang og Willy O. Granheim.

Utpå høsten samme året var Ungdoms- og Idrettsutvalget i Tune på befaring på hyttetomta og de var meget begeistret for planene, men de ville

gjærne at det skulle avsettes et rom hvor turløpere kunne overnatte.

Man gikk nå i gang med byggeprosjektet, og det første man gjorde var å søke And. H. Kiær om kjøp av tømmer på rot. De fikk tilbud om å få 30 m³ mot å drive fram 40 m³ for firmaet ved Ramberg, og utpå vinteren i 1961 hogde man en del av dette tømmeret som ble transportert med bil til Tune sag og skåret til materialer.

Sommeren 1961 ble hyttetomta ryddet og vinteren 1961/62 hogde man resten av tømmeret ved Ramberg. Vei og kloakk ble også anlagt denne vinteren. Sommeren 1962 ble grunnmuren støpt og utpå høsten samme året begynte man med reising av veggplank.

Arbeidet gikk nå jevnt og trutt fremover, og i årsberetningen for 1963 kan man lese:

Arbeidene som er utført på "skihytta" siden forrige årsmøte er pussing av trablanten foran inngangen og laftingen av veggplanken er så å si ferdig. Laget har fått 5 verdifulle tømmerstokker av Ludvig og Olaf Agnalt. Stokkene ble hogd og fraktet fram til hytta i sommer og skal brukes til takbjelker. Dører og vinduer er innkjøpt og er lagret hos Olaf Nordli.

På styremøte hos Olaf Nordli onsdag 4. desember 1964 gis følgende rapport:

Arbeidet på "skihytta" har gått bra i det siste. Taket er nå fullt ferdig og arbeidet med innsetting av vinduer og dører er begynt.

Man jobbet nå på spreng for å få hytta ferdig og lørdag 16. januar 1965 ble årsmøtet for 1964 avholdt på den nye hytta, om enn noe forsinket.

Asbjørn Berg var både byggmester, konsulent og arkitekt for hytta, mens Amund Amundsen var mester for peisen. Det ble tilsammen ydet over 2.000 dugnadstimer.

Det økonomiske løftet måtte nødvendigvis bli stort, og i 4 år ble idrettsbevilgningen fra Tune kommune satt av til et hyttefond. I alt ble dette fondet på kr. 15.350,- som kom vel med under byggingen av hytta. Ved siden av ble det lånt kr. 7.000,-.

Hytta lå slik til at den naturlig dannet innfallsporten til det flotte tur- og skiterrenget i Kjerringåstraktene. Man bestemte seg derfor raskt til å åpne hytta for servering i vinterhalvåret slik at også turgåere og skiløpere kunne nyte godt av den. Allerede søndag 24. januar åpnet man hytta for salg, og det skulle vise seg at dette skulle bli et populært tiltak.

Hytta ble offisielt innviet lørdag 6. februar 1965. Det var 20-års-jubileum i laget dette året, og noen bedre jubileumsgave kunne ikke medlemmene gi seg selv.

Hytta skulle også ha et navn og på et medlemsmøte i mars hadde det kommet inn 6 forskjellige forslag på hyttenavn: Harehjellen Sportshytte, Harehjellhytta, Trøsken IL's Sportshytte, Kjerringåsen Sportsstue, Harebu og Bjørnebu. Etter avstemmingen var det Harehjellhytta som fikk flest stemmer, og det ble dermed navnet på det nye klubbhuset.

Neste post på programmet etter at klubbhuset var ferdig, var å få lagt inn strøm og allerede på årsmøtet den 6. november 1965 ble dette diskutert for første gang. Dette kom til å by på en del problemer da avstanden til nærmeste transformator som var på Harehjellen, var ca. 800 meter. Kiær eide grunnen, og man måtte da først søke ham om tillatelse til å legge linja over hans grunn, men svaret var imidlertid negativt.

Man forsøkte da å få strøm fra Stanghuset og møtte større velvilje hos grunneierne der. Den 2. desember 1967 ble lyset slått på i Harehjellhytta, akkurat tidsnok til årsmøtet som ble avholdt samme dag. Her er et utdrag fra årsberetningen for 1967 om lyslinja:

Etter å ha arbeidet med framføring av lavspentlinje i nesten 2 år, kan vi nå regne saken for løst. Vi er av Tune E-verk lovt strøm til årsmøtet. Vår første beregning var innlegg fra transformatoren ved Harehjellen, men da linjen til Harehjellen er beregnet nedrevet i framtiden, måtte vi bygge linjen fra Stanghuset med en forlengelse på ca. 200 meter. Arbeidet ble lagt opp med beregning på den dugnad som kunne utføres av lagets medlemmer, og med faghjelp fra Tune E-verk.

Vårt arbeid har bestått av fremkjøring av master og utdraging av kabel i terrenget. Vi har også vært behjelpelig med reising av master og rydding av gate for linjen. Tilsammen er det utført 314 dugnadstimer.

Videre bør nevnes grunneiernes velvillighet overfor laget. Vi håper med denne innsatsen å redusere omkostningene, men prisen er enda ca. kr. 10.500,- som må dekkes. Vi har søkt Tune kommune og håper på et bidrag.

Man trengte også et sted hvor man kunne lagre veden og en del andre ting, så sommeren 1968 ble det derfor bygd skjul.

Allerede på årsmøtet den 19. november 1966 på Harehjellhytta kom det forslag om bygging av badstue. Dette ble drøftet inngående og alle var enige om at badstue burde bygges, men at byggingen måtte bero til man var ferdig med strømprosjektet. Men det skulle imidlertid gå lang tid før dette ble en realitet.

Med jevne mellomrom var badstuplanene på sakskartet, men det var først etter at man fikk innlagt vann høsten 1975, at det ble fart i sakene.

På styremøte på Harehjellhytta den 3. mai 1976 var det enighet om at det snart var nødvendig med en utvidelse av Hytta. Det ble besluttet å ta kontakt med arkitekt Kolbjørn Martinsen, og på årsmøtet på Harehjellhytta den 20. november samme året ble det nedsatt en komité som skulle arbeide med utvidelsen av Harehjellhytta. Komitéen besto av Egil Syverstad (formann), Finn Syverstad, Kjell Berby, Bodil Berby og Ruth Agnalt.

Onsdag 23. mars 1977 er det igjen styremøte og plankomiteén hadde nå utarbeidet 2 alternativer til utvidelse av hytta. De lød slik:

1. Utvide Harehjellhytta med ca. 80 m² slik at laget kan få økonomisk støtte av STUI. Dette vil koste ca. kr.

120.000,- hvor laget betaler 1/3. I denne utvidelsen er det forslag om et mindre møtelokale, kosestue, utvidelse av kjøkkenet, garderober, dusjer og badstue.

2.

Utvidelse av kjøkkenet med en bod slik at arbeidssituasjonen her kan bli noe bedre. Laget må i dette tilfellet koste alt selv, muligens få noe støtte av kommunen.

Saken ble drøftet og styret gikk enstemmig inn for alternativ 1.

15. april 1977 er det medlemsmøte på Harehjellhytta hvor formann i plankomiteén, Egil Syverstad, og arkitekt Kolbjørn Martinsen redegjør for planene. Det ble besluttet å utvide så mye at det kunne søkes om støtte etter gjeldende regler. Videre ble det nedsatt en byggekomité som besto av: Egil Syverstad, Kjell Berby, Kjell Amundsen, Finn Syverstad og Jimmy Nordli.

Det viste seg imidlertid at den første tegningen ikke tilfredstilte de krav STUI stilte for å gi tilskudd. Det ble derfor laget ny tegning hvor tilbygget ble på 108 m² med et kostnadsoverslag på kr. 282.000,-. De nye planene ble lagt fram på medlemsmøtet på Harehjellhytta den 11. oktober 1977. Noen av medlemmene mente da at dette ville bli for kostbart, men etter en lang debatt ble planene godkjent.

Laget sto nå foran det største løftet noensinne, men takket være stor dugnadsinnsats og god økonomisk styring, ble byggingen utført uten nevneverdige problemer. Vinteren og våren 1978 ble det hogd 60 m³ tømmer som ble skåret til materialer hos Torbjørn Tangen og Ivar Minge. Alt tømmeret

hadde man fått i gave av velvillige skogeiere, og praktisk talt alt annet av byggevarer fikk man kjøpt gjennom Martinsens Farvehandel til forretningens innkjøpspris.

Olaf Nordli, Arne Bjørnland, Johannes Nordli og Svend Ringsrød tar innspurten i utvidelsen av hytta i 1979.

tømmer eller penger, eller på annen måte hjulpet til med dugnad o.a. var innbudt. Byggmester Johannes Nordli og elektriker Kåre Braadland fikk overlevert gaver for flott innsats under byggingen.

Sommeren 1984 var det på'n igjen. Da startet man på byggingen av det nye uthuset. Dette inneholder arkivrom, vedskjul, scootergarasje, bod og utedo. Størrelsen er på 66,5 m² og kostnadsoverslaget lød på kr. 25.000,-. Sommeren 1985 ble dette ferdig.

Sommeren 1987 var det igjen byggeaktivitet. Da ble uthuset påbygd med en garasje for den nye løypeprepareringsmaskinen.

Dette var det siste byggeprosjektet som ble utført ved Harehjellhytta. I dag ligger Harehjellhytta der som en flott perle ved innfallsporten til Kjerringåsen. Harehjellhytta er først og fremst en klubbhytte, men er også til nytte for allmenheten da den er åpen for servering på helgene i vinterhalvåret.

Harehjellhytta blir i dag flittig brukt av laget. Hver torsdag utenom skoleferiene er det klubbkveld med trening og sosialt samvær. Ellers blir hytta brukt til forskjellige arrangement som skirenn, ø-løp, sportsandakter, juletreffester, lagets møter og medlemsfester m.m. Den blir også leid ut til andre foreninger og privatpersoner.

Våren 1978 startet byggingen og allerede samme høst sto bygget ferdig utvendig. Etter at tilbygget var ferdig ble den gamle hytta isolert og panelet på innsiden.

Den 28. mars 1980 var det innvielsesfest for nybygget. 56 personer hadde takket ja til innbydelsen og alle som hadde gitt oss noe enten i form av

Skiløypene i Kjerringåsen

av Tore Sverresen

"Utfarten igår..."

Også igår var det stor utfart av skiløpere fra byen. I Landeskogen og traktene omkring skihytten begynner det nu å minke betenkelig på sneen og føret i skogen er ikke bra lenger, men kommer man op i "høiden" er det fremdeles sne nok. I det "nyopdagede" skitereng omkring Kjerringåsen var det livlig i løpene i hele går. Det gikk om morgenen flere overfylte busser og en mengde drosjebiler med skiløpere til Hasselia, som er blitt centrummet for skitrafikken der oppe. Føret oppe i åsene er efter forholdene utmerket. Hvis nattekulden holder sig er vi for første gang på mange år sikret påskeskiføre på hjemlige trakter."

Dette stykket kunne man lese i avisa "Glommen" den 30. mars 1931. Det var altså på denne tiden man oppdaget det fine skiterenget i Kjerringåsen.

Man kom i busser fra både Sarpsborg- og Fredrikstaddistriktet, og det var ganske folksomt til sine tider. Når det var nok snø, gikk man som regel på ski helt fra Sarpsborg. Olaf Nordli var sveiser på Holleby Gods på denne tiden, og han forteller at det gikk lange karavaner med skiløpere forbi på søndagene. De gikk forbi Holleby kapell, videre om Utne og Krumsdalen, for så å gå over Mingevannet til Haslia. Fra Haslia gikk man til Sætrejern som var selve samlingspunktet for skiløper'ne på denne tiden. Her sto man på ski i bakkene nord i Meråasen, og man hoppet i en liten hoppbakke. Senere på 30-tallet begynte man å gå opp ved Bastemarka og Sætre også.

Under krigen var det lite aktivitet, men straks krigen var slutt blomstret det opp på nytt. Rundt 1950 startet noen ivrige karer i Sarpsborg Skiklubb en løypegjeng som begynte å rydde og merke flere skiløyper i Kjerringåsen. Løypegjengen, som besto av bl.a. Henning Trondsen, Sverre Jensen, Torolv Berg, Sigurd Svendsen og Erling

Jonassen, kom ofte sammen i helgene og ryddet skiløyper.

Utover på 50-tallet fikk medlemmene i løypegjengen hver sine løyper som de ryddet, og som de gikk opp ved snefall. Dette kan man si var den første løypeprepareringen som ble utført i Kjerringåsen. Etterhvert begynte man å lage løypeskilt også. Det var Henning Trondsen som malte disse, og de var enten gule med svart skrift eller røde med hvit skrift. Senere ble det også laget stedsnavnskilt som var blå med hvit skrift.

Harald Berby på ski over Grisemyrene.

Rundt 1960 begynte det å bli vanlig med bil, og fra da av kjørte man som regel til Agnalt og gikk ut derfra. Etter at Harehjellhytta ble åpnet for salg i 1965 ble Velta ved Agnalt hovedutfartsstedet for skiløperne.

Etterhvert begynte man også å tenke på store løypekart ved innfartsårene til Kjerringåsen for at skiløperne skulle bli bedre informert om hvor løypene gikk. Vinteren 1963 ble slike løypekart satt opp av Henning Trondsen og Odd Blomhoff ved Bastemarka, Haslia, Velta, Fjellveien og Sætrejern. Disse oppslagskartene var ca. 1x1 m med grønn ramme og ble bekostet av Sarpsborg Bryggeri ved Per Egenæss. Disse oppslagskartene var av papir med plastikk utenpå så det var desverre ikke så lenge de varte. Etterhvert ble de ødelagt av vær og vind, og høsten 1969 ble de demontert igjen.

I 1960 gikk Sarpsborg Skiklubb inn i SIL og dannet en egen skigruppe der. Løypegjengen fulgte med på lasset, og i rapporten fra skigruppa i SIL for vinteren 1963-64 kan vi lese:

Løypenettet i Kjerringåstraktene ble delt opp i 6 forskjellige områder. Det ble oppnevnt en ansvarshavende for hvert område. Han valgte selv sine medarbeidere og dannet med disse en løypegjeng. En del materialer til klopper ble skaffet til veie og kjørt inn til Harehjellen.

Ny løype syd for veien fra Agnalt og inn til Harehjellen er gått opp, merket og ryddet.

Skilter og løypebånd for plantefelt er satt opp ved Harehjellen. Siste del av løypetrasséen fra Engen-Åsheim-Ekornmyr-Ravnsjø er gått opp, merket og ryddet. På grunn av de mange plantefelt i dette området søkte skigruppa bistand hos skogsbestyrer Østenrød, som var med og gikk opp løypa.

Utover på slutten av 60-årene økte interessen for Kjerringåsen som friluftsområde om vinteren, og i SIL-Posten fra 1966 kan vi lese:

Arbeidet med å sette løypene på Kjerringåsen i farbar stand ble som vanlig utført av Jonassen og Trondsen pluss noen få statister. Løypene var fine hele vinteren, og man kan gå ut fra at Kjerringåsen med sitt flotte terreng har fått en god del venner i tillegg til de faste som ikke kan tenke seg noe annet mål for søndagens tur.

Etterhvert som tiden gikk engasjerte Trøsken Idrettslag seg mer og mer i skiløypene i Kjerringåsen. Det var jo ganske naturlig da de holdt til i dette området.

Sommeren 1977 bestemte Trøsken IL seg for å gå til innkjøp av en snøscooter, og man tok derfor kontakt med SIL's løypegjeng for en avtale om løperyddingen. Man ble enige om at løypegjengen fortsatt skulle rydde løypene på barmark, mens Trøsken IL skulle utføre nødvendig løperydding i forbindelse med opprydding etter snøfall. Utpå vinteren samme året ble en snøscooter innkjøpt og en ny epoke var dermed innledet. Fra nå av ble stamløypenettet oppkjørt med snøscooteren.

For å komme fram med snøscooteren krevde dette bedre løypetrasséer en tidligere, så Trøsken IL begynte nå også å engasjere seg i løperydding på barmark. Etter hvert tok laget over mer og mer, og nå som løypegjengen i SIL

er nedlagt har laget ansvaret for all løperydding i Kjerringåsen.

Løypeprepareringen med snøscooteren viste seg å være ganske arbeidskrevende, men etterat laget fikk den store løpemaskinen i februar 1987 har dette lettet arbeidet meget.

Sommeren 1989 ble hele Kjerringåsen skiltet med løypeskilt. Dette hadde vært et savn i mange år da den gamle skiltingen begynte å bli mangelfull.

Opplysning om løypene har også vært et savn i mange år. Nå er det imidlertid under utarbeidelse et stort oppslagskart som skal plasseres ut til høsten på de mest sentrale stedene i Kjerringåsen.

Kjerringåsen er et av Østfolds viktigste turområder for dagsturer. Det ligger sentralt i forhold til flere av de større byene i Østfold, slik som Sarpsborg og Fredrikstad, og området utpreger seg, på grunn av klimaforhold og topografi, som særlig attraktivt for skiturisme.

I dag er løypenettet på ca. 70 km, hvorav halvparten blir maskinpreparert med doble spor. Løypenettet er slik at det gir utallige muligheter for forskjellige skiturer og naturopplevelser.

På søndager med stor skiutfart kan det være opp til 2.000 skiløpere som legger turen til Kjerringåsen.

Lars-Oivind Amundsen i sin fars løypespor.

Lysløypa

av Tore Sverresen

Utpå våren i 1968 begynte medlemmene i laget å bli interessert i lysløype. Det var jo ganske naturlig da man hadde fått strøm til hytta, og medlemmene var enige om at man burde prøve å få opp lysløypa allerede samme året.

Tidlig på høsten tok man derfor kontakt med den aktuelle grunneieren, Marius Stang, og han var villig til å gi grunn til lysløypa. På medlemsmøtet på Harehjellhytta lørdag 14. september ble det derfor valgt en lysløypekomité bestående av: Erling Stang (formann), Ottar Stang, Reidar Sverresen, Kjell Berby, Finn Syverstad og Bjørn Amundsen.

Man fant en trasé som gikk sørover fra Hytta og ned til Lønjedalsjordene, videre en runde østover på jordet for så å gå opp til Hytta igjen. Denne runden var 1.050 m lang.

Man satte straks i gang med arbeidet, og allerede torsdag 6. februar 1969 ble løypa innviet med renn for de yngre løperne og festlig samvær på Hytta etterpå. Dette var faktisk den første lysløypa i Tune kommune. Penger ble skaffet til veie gjennom lagets egne midler og gjennom lån fra de enkelte medlemmer. Alt arbeidet ble gjort på dugnad.

Lysløypa ble flittig brukt i årene framover både til trening og treningsrenn. Men utviklingen gikk videre, og mot slutten av 1970-tallet tilfredsstilte ikke lysløypa lenger de kravene som man mente en lysløype burde ha. Den var smal og kranglete og dessuten noe kort, og lyset var heller ikke av det beste. Ski-entusiasmen økte, og man hadde derfor et sterkt behov for en bedre lysløype.

På styremøte den 17. desember 1981 ble det derfor nedsatt en planleggingskomité for ny lysløype som besto av: Egil Syverstad, Vidar Nordli og Einar Høstbjør.

På medlemsmøte på Harehjellhytta den 15. april 1982 la planleggingskomitéen fram forslag til trasé for den nye løypa. Trasséen gikk i skogsløypa fra Harehjellhytta til Harehjellen, videre Langs veien til Stanghuset over Lekene til Torget og deretter veien tilbake til Harehjellhytta igjen. Denne runden var ca. 5 km lang, og det ville bli både arbeids- og kostnadskrevende å bygge denne løypa. Derfor bestemte man seg for å bygge lysløypa inn til Harehjellen først.

I slutten av november satte man igang arbeidet, og etter en enorm dugnadsinnsats sto lysløypa ferdig allerede i januar, 2 måneder senere. Her er et utdrag fra årsberetningen for 1983:

1983 ble forøvrig et merkeår for Trøsken IL. Et av lagets største løft ble gjennomført, nemlig byggingen av "lysløype II", en 1900 m lang løype av høy standard. Prosjektet ble gjennomført med relativt lave kontantutlegg takket være en fenomenal dugnadsinnsats.

Det var på forhånd regnet med at bare grunnarbeidet - muligens også stolpereisingen - ville egne seg som egeninnsats. Men så viste det seg at våre folk også mestret ledningsstrekking, montering og tilkobling av armatur og endog bygging av kontaktorskaper med utrustning. Det ble således ikke nødvendig å leie lønnet hjelp overhodet. El.verket koblet inn transformatorene og forsterket tilførselslinjen uten utgift for laget.

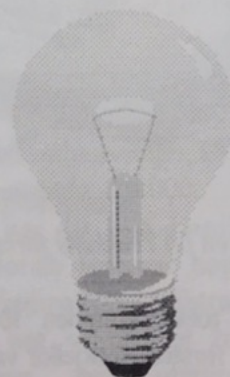
Totalt ble det utført 1630 timer manuelt arbeid, 235 timer med maskinelt utstyr, og med kr. 35,- pr. time, som er STU's satser, og ekstra for maskiner o.l., ble dugnadsinnsatsen vurdert til kr. 98.550,- frem til januar dagen da Bjørn Ludvigsen slo på strømmen for første gang - og vi kunne se at alle lamper lyste perfekt!

35 av våre medlemmer kunne puste lettet og fornøyd ut, trøtte på dugnad for en tid, men glade for det fine resultatet.

Den gamle lysløypa ble fra nå av ikke brukt lenger og høsten 1983 ble den tatt ned.

For å gjøre lysløypa mer anvendelig ble den høsten 1986 forlenget med 400 m til toppen av bakken på innersida Harehjellen mot Torget. Som vanlig ble det meste gjort på dugnad.

Lysløypa blir flittig brukt, ikke bare av lagets medlemmer, men også av andre klubber og almenheten. Så snart det er skiføre kryr det av både store og små, og til tider kan det være ganske trangt om plassen. I tillegg til trening og turgåing blir lysløypa brukt til bla.a. karusellrenn som er svært populært blant distriktets unge skiløpere.

Løypepreparering i Kjerringåsen

av Tore Sverresen

Den første løypeprepareringen foregikk manuelt. Man gikk opp skiløypene med ski på bena, og var det mye løs snø gikk man opp et spor på hver side av skisporet slik at man skulle få bedre feste for stavene.

Denne metoden hadde blitt brukt i alle år, men utover på 70-tallet ble det mer og mer vanlig med maskinell løypepreparering, og etterhvert begynte man å tenke på det i Kjerringåsen også. Det første man prøvde seg med var traktor med baksकुffe. Meningen var å pakke snøen med baksकुffa slik at sporene, som ble gått opp etterpå, skulle bli faste og fine. En gang midt på 70-tallet ble dette prøvd, men det ble med dette ene forsøket, så resultatet ble det nok så som så med.

På årsmøtet på Harehjellhytta lørdag 20. november 1976 kom imidlertid Arne Bjørmland med forslag om å gå til anskaffelse av snøscooter for å være sikret gode skiløyper hele vinteren. Årsmøtet viste imidlertid en noe dempet begeistring for dette tiltaket, men det ble allikevel bestemt at Arne Bjørmland skulle undersøke hvor store tilskudd vi kunne få hos de forskjellige instanser.

Det viste seg at det var store muligheter for tilskudd, og i tillegg stilte Sarpsborg Arbeiderblad seg bak en innsamlingsaksjon. Vintersesongen 77/78 ble det derfor innkjøpt en scooter.

Kjell Amundsen på Traskens første snøscooter.

Den totale summen for scooteren inklusiv sporsetter og førstehjelpskjelke var kr. 35.280,-. Dette

beløpet ble dekket med kr. 15.000,- fra Tune kommune, kr. 15.000,- fra Østfold fylke, kr. 1.129,- fra innsamlingsaksjonen i Sarpsborg Arbeiderblad og kr. 4.151,- fra lagets kasse. Tilskuddet fra Tune kommune og Østfold fylke ble gitt med betingelse om at vi skulle holde stamløypenettet oppe i Kjerringåsterrenget.

Scooteren ble flittig brukt i tiden fremover, men den var dessverre ikke laget for kjøring på lite snø, som det ofte er i Kjerringåsen, så den ble derfor ganske fort nedslitt.

I 1983 kjøpte laget derfor sin snøscooter nr. 2. Med hele kr. 35.000,- i offentlig støtte og en betydelig rabatt via et av lagets medlemmer ble utgiften for laget bare kr. 7.500,-. Man hadde egentlig tenkt å selge den gamle snøscooteren, men man bestemte seg for å beholde denne da den viste seg å være i god stand etter en overhaling. Fra nå av ble dermed prepareringskapasiteten fordoblet.

Men selv med to snøscootere var det en stor jobb å holde hele løypenettet i Kjerringåsen åpent. Kravene til preparerte løyper ble også større etterhvert som tiden gikk, og utover på midten av 80-tallet var det mye snø og stor trafikk i Kjerringåsen, og laget greide ikke å holde løypene skikkelig i stand med det utstyret man hadde til disposisjon. Man begynte derfor å tenke på en større løypemaskin. En slik maskin ville koste ca. kr. 400.000,- og laget så seg ikke i stand til et slikt økonomisk løft, selv med støtte fra det offentlige.

Tune Rotaryklubb med Ole E. Høstbjør og Kolbjørn Martinsen i spissen satte imidlertid igang en innsamlingsaksjon sommeren 1986 og de greide å samle inn kr. 313.600,-, hvorav kr. 268.600,- ble gitt fra næringslivet i Sarpsborgdistriktet, kr. 30.000,- fra Østfold fylke og kr. 15.000,- fra Tune kommune.

De gikk dermed til innkjøp av ny prepareringsmaskin, som ble overlevert som gave til Trøskens IL ved en tilstelning på Harehjellhytta onsdag 18. februar 1987. Gaven ble gitt mot at laget skulle holde stamløypenettet oppe i Kjerringåsen. Maskinen kostet kr. 338.760,-, og det resterende beløpet ble dekket av Østfold fylke året etter.

Prepareringsmaskinen var av type M Trac 210/96 med fres, glattebrett, frontskjær og doble sporsetter. Løypeprepareringsmaskinen ble straks tatt i bruk og det viste seg at det ble et meget bra resultat både for kjører og skiløpere. Endelig hadde man fått en løsning som fungerte bra for alle parter.

DAMEGRUPPA

av Gerd Amundsen

Det var på årsmøtet i Trøsken IL 1967 det kom inn forslag fra Ester Sverressen om å danne en egen damegruppe innen laget. Ved årsmøtet 1968 ble denne dannelse etterlyst, og i februar 1969 innkalte Gerd Amundsen damene innen laget til det første møtet. 25 jenter/damer møtte og første styret ble

Formann: Gerd Amundsen

Kasserer: Rakel Nordli

Sekretær: Synnøve Hunn

Formålet var å fremme damenes interesse overfor laget, samt å skaffe til veie ekstra inntekter. Vi bestemte fast møtedag siste mandag i måneden. Ved oppstart tok vi opp ett lån fra hovedlaget på kr.500, - som startkapital.

Det ble besluttet å prøve å arrangere en basar hvert år, samt at vi skulle ha utlodning på møtene våre. De første årene hadde vi basar over 2 kvelder ved Agnalt skole, men etterhvert gikk vi over til en kveld. Det har blitt utført ubegripelig mange dugnadstimer i damegruppa, - tenker da på både håndarbeider, forberedelser, innkjøp, loddsalg og selve basaren.

Når man skal forsøke seg med et tilbakeblikk på 26 år og prøve å feste på trykk all den utrolige arbeidskraft som her har vært tilstede, er det bare å måtte erkjenne at her kommer en så sørgelig til kort. Ikke engang en moderne datamaskin makter å registrere dette virke, fra de største oppgaver, til de små og ubetydelige, som likevel har vært store og betydelige og absolutt nødvendige. I løpet av de 26 årene damegruppa har bestått - er det blitt samlet inn langt bort imot kr. 300.000,-

Foruten basaren har det også blitt avviklet årlig juletreff ved Harehjellhytta, også de første årene med eget klubbhus, før damegruppas stiftelse, sto damene for dette arrangement. Hytta var som regel fylt til randen av både store og små, men til tross for propanbelysning og håndbåret vann, ble festene alltid vellykket, denne suksess har fortsatt opp gjennom årene.

Dersom noen bør fremheves i denne gruppa, bør det være Ruth Agnalt, som har fungert som formann i hele 19 år. Hun har ivret og stått på gjennom alle årene, - ja helt fra hun kom til Agnalt som nygift innflytter i 1969. Rakel Nordli har vært kasserer i hele 19 år, og er ivrig med pr. dags dato. Mang en gang er det Rakel som har holdt gruppa levende, i tunge tider har hun stått på og holdt gruppa samlet. Nevnes bør den enorme innsatsen Rakel Nordli og Ester Sverressen gjorde i forhold til håndarbeider. De drev jo som kjent en broderiforretning, og takket være dem fikk vi skaffet til veie rimelige håndarbeidsmaterialer. Når vi hadde sydd, strikket eller heklet en gevinst, var det ikke snakk om å

kaste mønster og garn. Nei rester av garn ble sirlig sortert og tatt vare på, og etter nitidig arbeid hadde disse damene ligget mange timer på kne og komponert nye mønstre, farve-sammensetninger og håndarbeider - som igjen ble til rimelige gevinster på basaren.

Tidene endrer seg, etterhvert har vi begynt å få gevinster fra medlemmer, noe blir kjøpt inn og noen medlemmer er fortsatt flinke med håndarbeider. Vi har også andre aktiviteter på basaren, som f.eks. Kakeutlodning, tippelek, lykkehjul, pilkast, luftgevær og 21 - for å nevne noe.

Spesielt bør nevnes et "snortrekk med sprellekatt". Her sto det lange køer for å slippe til, og like moro var det om katten sprellet - eller om det ble gevinst.

Bevertning har vi også hatt alle årene, Selv om det kunne være trange kjøkkenforhold ved Agnalt skole noen ganger, ble ihvertfall alle forsynt. Kringlene smakte like godt om de hadde blitt fraktet til skolen inne i bilen - eller oppe på biltaket!

Fra venstre: Ruth Agnalt, Torunn Sverresen, Rakel Nordli og Gerd Amundsen.

Hva har pengene gått til?

Det er alltid interessant å se hva pengene er brukt til - mange medlemmer har vært opptatt av dette. Damegruppa har kanskje ikke fått markedsført bra nok hva vi bruker penger til, men her prøver vi å gjengi noen av de viktigste innkjøp.

Til selve hytta ble det gitt en sjekk på kr. 40.000 til tilbygget, samt at det er kjøpt inn møbler, gardinger, lamper,div.lysestaker,støvsuger,TV etc. Dette utgjør en sum av tilsammen ca.kr. 30.000.

Til kjøkkenet har det blitt handlet for tilsammen ca. 32.000,- De største løft var oppvaskmaskin, komfyr, fryseboks, kjøkkenmaskin, kaffetrakter og microovn.

Til gruppene har vi handlet tilsammen for ca. kr. 39.000. Nevnes bør utstyr som målklokker,

høytaleranlegg, telt, kopimaskin, samt tilskudd til noen spesielle løp og renn.
Til hytteområdet og hytta utvendig bør nevnes beis, vindussprosser, lysarmatur til ca. kr. 7.000.

Parkeringsplass ved harehjellveien ved hytta kostet vi med ca. kr. 11.000

Damegruppa har også støttet andre foreninger og arrangement med enkelte gaver, og en god del penger står fortsatt på egen konto. Damegruppa har hele tiden vært opptatt av å bidra økonomisk til ting/tiltak som kommer alle medlemmene tilgode.

Fana

av Tore Sverresen

Trøsken IL har også en fane. For de fleste er nok den lite kjent, men det er ikke noe rart i det for den har ligget sammenpakket og bortgjemt i 40 år. Tidligere i vinter ble den tilfeldigvis funnet på lagets arkivrom etter en stunds ettersøksjakt.

Fana har de samme fargene som de første klubbdraktene hadde; rød overdel og lyseblå underdel. Bokstavene TIL, som er mørkeblå, står i en halvbue på den øverste halvdelen av fana. Det er en snor på hver side som går ut fra de nederste hjørnene. Stanga som er laget av tre, er brunbeiset med et spir på toppen som er malt med sølvfarge.

Fana ble brukt da laget var på pinseturneringer i Sørkedalen først på 50-tallet. Der inne var det oppmarsj med alle deltakerne før konkurransene begynte. Laget var med både i fotball- og håndballturneringa, samt friidrett.

Fana er sydd av Marie Stang og det fortelles at de siste stingene ble unnagjort i bussen på veien til Sørkedalen i 1951. Stanga, som den henger på, er laget av Bjørn Amundsen.

Fana i bruk under oppmars ved Pinseturnering i Sørkedalen i 1953. Ansten Agnalt er Fanebærer.

Formennene gjennom tidene.

1945 Willy O. Granheim
1946 Willy O. Granheim
1947 Willy O. Granheim
1948 Magne Agnalt
1949 Erling Stang
1950 W.O. Granheim
1951 W.O. Granheim
1952 Ansten Agnalt
1953 Ansten Agnalt
1954 W.O. Granheim
1955 W.O. Granheim
1956-57 W. O. Granheim
1958 Ansten Agnalt
1959 Ansten Agnalt
1960 Ansten Agnalt
1961 Ansten Agnalt
1962 Ansten Agnalt

1963 Ansten Agnalt
1964 Ansten Agnalt
1965 Ansten Agnalt
1966 Bjørn Amundsen
1967 Bjørn Amundsen
1968 Bjørn Amundsen
1969 Bjørn Amundsen
1970 Bjørn Amundsen
1971 Kjell Berby
1972 Kjell Berby
1973 Kjell Berby
1974 Finn Syverstad
1975 Finn Syverstad
1976 Finn Syverstad
1977 Finn Syverstad
1978 Finn Syverstad
1979 Finn Syverstad

1980 Finn Syverstad
1981 Finn Syverstad
1982 Finn Syverstad
1983 Arne Bjørnland
1984 Arne Bjørnland
1985 Arne Bjørnland
1986 Einar Høstbjør
1987 Einar Høstbjør
1988 Einar Høstbjør
1989 Einar Høstbjør
1990 Pål Sandnes
1991 Pål Sandnes
1992 Kjell Amundsen
1993 Kjell Amundsen
1994 Kjell Amundsen
1995 Tore Sverresen

Økonomien gjennom 50 år

av Tore Sverresen

Økonomien er alltid et stort problem for nystartede foreninger og lag, og dette var ingen unntak for Trøsken Idrettslag.

Laget hadde sine første inntekter vesentlig fra medlemskontingenten. For å skaffe tilveie litt ekstra inntekter, leide man lokaler hvor laget arrangerte fester. Det var den måten som ble mest brukt for å skaffe tilveie inntekter for foreninger på den tiden. Det ble også forsøkt med utlodninger, men dette ga ikke alltid så godt resultat.

Utover på 50-tallet og først på 60-tallet hogde man i skogen for Kiær. Dette gav laget bra inntekter, idet de fleste hadde god praksis i dette fra arbeidslivet. Vinteren 1958 prøvde man seg også med en fiskekonkurranse på Mingevannet. Dette gav laget noen inntekter, men det ble med denne ene gangen. På midten av 60-tallet ble det også utført en del planting av skog for å skaffe laget noen kroner i kassa.

Etter at Harehjellhytta ble bygd, og man åpnet denne for salg på helgene i vintersesongen startet en ny epoke i laget. Dette var et svært populært tiltak blandt skituristene, og helt fram til i dag har dette vært og er hovedinntektskilden til laget.

Første halvdel av 70-tallet var det imidlertid flere dårlige snøvintere på rad og dermed dårlig omsetning på Harehjellhytta. Det begynte å bli dårlig med penger i kassa etterhvert, og man begynte derfor å se seg om etter nye inntektskilder. Da Borg Bingo A/L ble stiftet våren 1977 var det en del diskusjon om vi skulle være med på dette, og etterhvert kom man fram til at man skulle kjøpe maksimalt antall andeler. I ettertid viste det seg at dette var en riktig satsing, og bingoinntektene har vært lagets nest største inntektskilde siden da.

Mot slutten av 70-tallet og begynnelsen av 80-tallet økte aktiviteten og dermed utgiftene til laget.

Man foretok også flere store investeringer som bl.a. tilbygg til Harehjellhytta, ny driftsbygning og ny lysløype. For å få fart på de inntektsbringende tiltakene ble det derfor opprettet en tiltakskomité (senere kalt finanskomitéen) på det ekstraordinære årsmøtet på Harehjellhytta den 6. januar 1983.

Komitéen kom straks i sving og det første prosjektet var salg av samletallerkener med lokale motiv, malt av Sidsel Evensen. Dette ble en suksess og gav laget et bra tilskudd i 5 år fremover. Etterhvert dalte aktivitetsnivået i komitéen, men i 1990 ble det igjen fart i sakene. I årene 1991 og 1992 hadde man en årlig utlodning på Obs og våren 1992 hadde man en auksjon på Harehjellhytta. Alle disse arrangementene gav bra inntekter for laget. Etter auksjonen på Hytta har aktiviteten i finanskomitéen vært heller laber, men i jubileumsåret ser det igjen ut som det kan bli litt sving på det inntektsbringende arbeidet. Komitéen har nå flere idéer som skal settes igang.

På 70 og 80-tallet hadde vi også noen sponsoravtaler som det ble litt inntekter av, men siden 1990 har det ikke vært mulig å få til noen slike avtaler.

Tune kommune som senere har gått inn i Sarpsborg kommune har også ydet stor hjelp til laget når det gjelder det økonomiske. Østfold fylke bør heller ikke glemmes. De har ydet stor støtte til bl.a. løypeprepareringen i Kjerringåsen.

Damegruppa har også vært en god økonomisk støttespiller for laget. Hver høst siden de startet opp i 1969 har de arrangert basar på Agnalt skole med godt resultat.

De forskjellige styrene opp gjennom årene har alltid hatt en god kontroll og styring med økonomien, slik at laget aldri har vært i økonomiske problemer. Selv om vi de siste årene har gått med underskudd, må økonomien betegnes som god.

Ester og Reidar Sverresen er et av mange ektepar som har gjennomført et utallig timer dugnad for Trøsken IL. Ved forskjellige arrangement, ved servering på Harehjellhytta, vedhogst, rengjøring, rydding og ellers forefallende arbeid, er Ester og Reidar fortsatt tilstede.

Disse firmaer har sponset jubileumsheftet.

BORREGAARD

TILSLUTTET ORKLA A.S

Trøsken Idrettslags
Damegruppe

KOLDBORD
SNITTER
CATERINGSERVICE

sparebanken
ANOR

BORG
BRYGGERIER
Etablert 1855

MED PERSONKONTO I
POSTBANKEN HAR DU
GODE KORT PÅ HÅNDEN

Skaff deg Postbankkort og MasterCard

POSTBANKEN

En sammenslutning mellom Postens og Norges Postbank

HAFSLUND
ENERGI

**AGNALT
BYGDESAG**

Gunn og Arnfinn Skåland

Adresse: Agnaltvn. 290, 1708 Sarpsborg.

Telefon: 69 14 81 92

Mobiltelefon: 94 30 80 56

**LARS HÅKON DAHL'S
KJØTTFORRETNING A/S**

Askim • Eidsberg • Halden • Moss • Onsøy • Sarpsborg

GRIVI REVISJON AS
statsautorisert revisor

**TRØSKEN
BUSS**

ODD JOHANNESSEN 69 14 81 57

KAISA

HUNDEFOR

TLF 69-148734 - 69-148867

NÅ MED
★
EGG

ET NORSKT PRODUKT

**TRØKK
SERVICE**
VALASKJOLD

Styret i Jubileumsåret 1995

foran fra venstre: Ottar Stang, Tore Sverresen, Gunn Øen Skåland, Tor Pinås, bak fra venstre: Bodil Berby, Per Ove Lindemark, Odd Arild Syverstad, Anders Skaar og Jimmy Nordli.

Æredsmedlemmene

Olaf Nordli:

Startet O-gruppa i 1958 og var oppmann i de 20 første årene. Har vært 10 år i Hyttestyret, hvorav 4 år som formann. Medlem i skigruppa i 14 år og har vært med i hovedstyret i 14 år. Var med i det første styret som kasserer.

Ansten Agnalt:

Formann i laget i 10 år. (1952-53 og 1958-65) Kasserer i 12 år (1973-84) Revisor i 11 år.

Bjørn Amundsen:

Medlem av Hyttestyret i 27 år. Formann i laget i 5 år (1966-70). Nestformann i 8 år. Oppmann i skigruppa i 11 år. Formann i byggekomiteen for Harehjellhytta.

Kjell Berby:

Han er en ildsjel når det gjelder løypenettet, og har vært løypesjef i 7 år. Medlem av styret i 6 år, hvorav 3 år som formann. Formann i Hyttestyret i 5 år. medlem av O-gruppa i 8 år.